

РЕШЕНИЕ

№ 1004

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7921** по описа за **2013** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от АПК във вр. чл. § 19, ал. 1 от ЗИД на АПК.

Образувано е по касационна жалба на КМЕТА НА РАЙОН „М.“, СТОЛИЧНА ОБЩИНА, чрез процесуалния представител юрк. А., срещу РЕШЕНИЕ № I-124-44 от 07.05.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, I ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ /ГО/, 124-ти състав, постановено по адм. дело № 23951/2012г.

В жалбата са въведени основания за неправилност и необоснованост на съдебното решение, като постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че първоинстанционното производство се е провело без задължителното участие на Общинската служба по „Земеделие” – П. /ОС „З” – П./, която е инициирала издаването на оспорената заповед, както и без участието на всички заинтересовани страни. Възразява се също така, че оспорената заповед е издадена по искане на ОС „З” – П., а издаването на заповед № РД-64-13/12.03.2009 г. на кмета на район „М.” е станало по инициатива на жалбоподателя, т. е. налице са две отделни производства по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ. Касаторът счита също така, че заповед № РД-64-13/12.03.2009 г. не е влязла в сила, тъй като тя не е била съобщена на всички наследници на С. М. К., както и че същата не е била актуална по отношение на техническата информация. Твърди се още, че

СРС се е произнесъл по жалбата, която е била просрочена, както и в жалбата не са изложени конкретни пороци на оспорения акт. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени съдебното решение на СРС и върне делото за ново разглеждане от друг съдебен състав или реши спора по същество, както и присъди юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение и за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответната страна.

Ответниците – В. Д. В., П. Д. И., Н. Д. И., В. А. Г., П. А. В., Г. Т. Б., Г. П. Г., НАДЕЖДА М. И., Ц. Н. П., Ю. Н. В., С. С. Т., А. С. З. и С. И. Г. – редовно призовани, в съдебно заседание не се явяват и не изпращат представител. В писмен отговор по делото, чрез процесуалния си представител, оспорват жалбата и считат същата за неоснователна по подробно изложени съображения.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище относно основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № I-124-44 от 07.05.2013г., постановено по адм. дело № 23951/2012г., СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I ГО, 124-ти състав, е ПРОГЛАСИЛ за нищожна заповед № РД-64-71/20.12.2011 г. на кмета на район „М.“, Столична община, с която е одобрено решение по искане вх. № РД-0300-20/29.09.2011 г. за определяне на застроената площ от имот със стар пл. № 4221, с площ от 59 812 кв. м., попадащ в м. „Н. Изток п.з. К.“ по плана на [населено място], както и е осъдил Столична община да заплати направените по делото разноски в размер на 660 лева.

В мотивите на съдебното решение е прието, че обжалваната заповед е нищожен административен акт, тъй като същата е постановена извън материалната компетентност на административния орган.

Настоящата инстанция възприема изцяло изводите на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I ГО, 124-ти състав, че са налице основания, обуславящи прогласяване нищожността на обжалвания индивидуален административен акт. В процесния случай безспорно се установява от приетите по делото писмени доказателства, че към датата на постановяване на обжалваната заповед за имот със стар пл. № 4221, с обща площ от около 59 000 кв. м. , попадащ в м. „Н. Изток - К.“ по плана на [населено място], вече е била издадена, отново от кмета на район „М.“, Столична община, заповед № РД-64-13/12.03.2009 г., с която се е определяло по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ застроена и незастроена част на този имот. Видно от направено върху заповед № РД-64-13/12.03.2009г. отбелязване същата е влязла в сила на 05.04.2009 г. и е съобщена на заявителя по реституционната преписка В. Д. В., както и на другите наследници на С. М. К.. При така установеното по делото правилно първоинстанционният съд е приел, че обжалваната заповед е нищожна, тъй като е издадена, въпреки че е налице влязъл в сила административен акт със същия предмет и на същото правно основание, без да са посочени основания, че е допустимо ново произнасяне. Липсват по делото, както и в приложената административна преписка, каквито и да било данни, че заповед № РД-64-13/12.03.2009 г. е била обжалвана по съдебен ред и съответно отменена или прогласена за нищожна, като по отношение на възражението на касатора, че тази заповед не е била влязла в сила, тъй като не е съобщена на всички заинтересовани страни, следва да се има предвид, че е достатъчно

тя да е била съобщена на заявителя по реституционната преписка – В. Д. В., нещо което, видно от приложения по делото разписан лист за съобщаване на заповед № РД-64-13/12.03.2009 г., е било направено и същата е редовно връчена на това лице. Законодателят не изисква връчване на този административен акт на всички наследници, тъй като съгласно чл. 14 от ППЗСПЗЗ подаденото заявление от един наследник ползва всички останали наследници, а в конкретния случай заявление вх. № 608/29.07.1992 г. е подадено от наследника на С. М. К. – В. Д. В..

При разглеждане на делото и при постановяване на съдебното решение СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I ГО, 124-ти състав не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила, защото съдебното решение е постановено при анализ на писмените доказателства, събрани и приети в процеса, а крайните правни изводи са формирани и при правилно приложение на материалния закон. Неоснователно се явява възражението на касатора, че са налице съществени нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като първоинстанционното производство се е провело без задължителното участие на заинтересованите страни. Законът за собствеността и ползването на земеделска земя е специален закон спрямо АПК, като административното правоотношение, което започва по молба на собственика на земеделската земя или на някой от наследниците му, търпи отклонение от типичното развитие на правоотношенията, визирани в АПК. Страни по административното правоотношение по ЗСПЗЗ, респективно ППЗСПЗЗ, са заявителят за възстановяване правото на собственост върху земеделската земя, като заинтересовани лица в това правоотношение няма. Основание за този извод е нормата на чл. 14 от ППЗСПЗЗ, според която подаденото заявление от един наследник ползва всички останали наследници. Същият извод следва и от нормата на чл. 14, ал. 1, т. 1 от ЗСПЗЗ, според която когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници. Останалите наследници, които не са заявители по образуваната преписка за реституция, не са заинтересовани страни, както пред административния орган в административното правоотношение, така също и пред съда, включително и в производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ. По отношение на задължителното участие в съдебното производство по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ на ОС „З” – П., по чието искане е била издадена заповед № РД-64-71/20.12.2011 г., следва да се има предвид, че съгласно Тълкувателно решение № 5 от 18.10.2011 г. на ВАС по т. д. № 8/2010 г. граждани и организации, с изключение на претендиращите възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи и подали заявление за това, не могат да обжалват по реда на АПК заповедите на кметовете на общини по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ за определяне на застроената част от имоти, намиращи се в границите на урбанизирани територии и съответно същите нямат качеството на заинтересовани лица.

Неоснователно се явява и възражението на касатора, че първоинстанционният съд се е произнесъл по просрочена жалба. В тази връзка следва да се има предвид, че в жалбата срещу заповед № РД-64-71/20.12.2011 г. на кмета на район „М.”, Столична община, изрично са изложени и доводи за нейната нищожност и се прави искане в тази връзка, поради което се явява и приложима разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК, съгласно която административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

По така изложените правни доводи и с оглед въведените в касационната жалба

основания за отмяна на атакувания съдебен акт, решаващият съд в настоящия състав, приема, че съдебно решение № I-124-44 от 07.05.2013г. на СРС, I ГО, 124-ти състав по адм. дело № 23951/2012г. е ПРАВИЛНО на основание чл. 209, т. 3 от АПК и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по смисъла на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

Подадената касационна жалба е изцяло недоказана на въведените в нея основания, поради което АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град следва да я остави без уважение.

Водим от гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, III Касационен състав на основание чл. 221, ал.2 от АПК във вр. чл. 14, ал. 3 пр. последно от ЗСПЗЗ

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ № I-124-44 от 07.05.2013г., постановено по адм. дело № 23951/2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 124-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.